

České divadlo je plné dluhů vůči cizí dramatice a Caryl Churchillová patří k dluhům nejvíc bijícím do očí, tím spíše, že její jméno je stále nepřiliš známé. Ačkoli autorka píše pro divadlo od počátku 70. let minulého století a od konce tohoto desetiletí patří k nejuznávanějším britským dramatikům (nejen dramatičkám!), v českém divadle se objevila až v roce 2004 inscenacemi her Top Girls (Prvotřídní ženy; první překlad dokonce vyšel již na počátku 80. let) v pražském Národním divadle a Number (Řada) v Divadle Na Vinohradech. V poslední době byly v rámci scénických čtení v Divadle Na Zábradlí uvedeny ještě Cloud Nine (Lehká pohoda) a Far Away (Daleko odsud). Kromě těchto her byly přeloženy pouze Objections to Sex and Violence (Připomínky k sexu a násilí) a Blue Heart (Bláhové srdce). Jako hlavní příčiny nezájmu se jeví autorčino zaměření na feministická a socialistická témata,

1

kteřá mají, jedno z více, druhé z meně pochopitelných důvodů, u nás odstrašující zvuk. Je určitě zajímavé a podnětné, že malá část z tvorby Churchillové viděná v našich divadlech nebo dostupná v češtině zahrnuje jak starší texty, tak i ty z nedávné doby, takže se dají srovnávat její unikátní a stále se proměňující dramatické techniky, jež přicházejí s každou novou hrou a jež mají výjimečné jevištní kvality a snadno "komunikují" s herci. Vystane také fakt, že v autorčiných hrách posledních patnácti let je "čistokrevného" feminismu i socialismu pomálu.

Když jsem se začala cíleně věnovat dramátům Caryl Churchillové, uvědomila jsem si, jak málo jsou u nás, mezi divadelními teoretiky i praktiky, známé kořeny a pozadí, z nichž její tvorba vychází a na němž leží. Proto považuji za nezbytné v první části popsat určité sociální a kulturní procesy probíhající v Británii od konce 2. světové války a věnovat prostor práci alternativních divadelních skupin.